

Jandy Nelsonová

Neloe
je všude

COO
BOO

COO
BOO

COO
BOO

Jandy Nelsonová

Naloe
je všude

Přeložila Veronika Volhejnová

THE SKY IS EVERYWHERE by Jandy Nelson
Copyright © 2010 by Jandy Nelson
Originally published by Penguin, USA
Used with the permission of Pippin Properties, Inc.
through Rights People, London

Inside illustrations © 2015 Walker Books Ltd.
From THE SKY IS EVERYWHERE by Jandy Nelson
Reproduced by permission of Walker Books Ltd,
London SE11 5HJ
www.walker.co.uk

Translation © Veronika Volhejnová, 2015

ISBN 978-80-7447-773-7

1. část

Bábi má o mě starost. Nejde jen o to, že před čtyřmi týdny umřela moje sestra Bailey, nebo o to, že moje matka se šestnáct let neozvala, dokonce ani o to, že najednou nemyslím na nic než na sex. Má o mě strach, protože jedna z jejích pokojových rostlin má skvrny.

Bábi byla většinu mých dosavadních sedmnácti let přesvědčená, že tahle konkrétní kytka, takový celkem bezvýrazný druh, odráží mou citovou, duševní i fyzickou pohodu. A já už jsem se tomu naučila věřit taky.

Bábi – metr osmdesát, květované šaty – se sklání nad černě skvrnitými listy.

„Moment, co tím chceš říct, že tentokrát se možná nevzpamatuje?“ To se ptá strejdy Velikána: arboristy, našeho domácího huliče a taky šíleného vědce. Strejda Velikán ví něco o všem, ale o kytkách úplně všechno.

Každému jinému by asi přišlo divné, že se bábi kouká na mě, když tu otázku klade; strejdovi ale ne, protože ten se na mě kouká taky. „Tentokrát je hodně vážně nemocná.“ Velikán má zvučný hlas, který by se hodil na jeviště nebo za řečnický pult. Dokonce i když řekne *podej mi sůl*, zní to, jako by vyhlašoval desatero příkázání.

Bábi nešťastně zalomí rukama a já pokračuju v psaní básničky na okraj *Větrné hůrky*. Sedím stočená v rohu

pohovky; mluvit se mi nechce, klidně bych mohla v pu-
se skladovat sponky na papír.

„Ale ta kytka se zatím vždycky vzpamatovala, Veli-
káne, třeba tenkrát, jak si Lennie zlomila ruku.“

„Tenkrát byly ty skvrny na listech bílé.“

„Nebo minulý podzim, když dělala konkurz na prv-
ní klarinet, ale nakonec musela zase hrát druhý.“

„Hnědé skvrny.“

„Nebo jak –“

„Tentokrát je to jiné.“

Zvednu hlavu. Ještě pořád na mě koukají jako vyso-
ké, smutné, znepokojené duo.

Bábi je v našem městečku Cloveru něco jako za-
hradnický guru. Má tu nejúžasnější květinovou zahra-
du v severní Kalifornii. Její růže planou víc barvami,
než jich západy slunce stihnou za celý rok, a voní tak
opojně, až se ve městě povídá, že kdo se jich nadechne,
na místě se zamiluje. Ale přes všechnu péči a přes její
proslulý zahradnický um tahle rostlina jako by se řídila
dráhou mého života, nezávisle na jejích snahách nebo
své vlastní rostlinné citlivosti.

Odložím knihu a pero na stůl. Babička se nakloní
ke květině, zašeptá jí něco o tom, jak je důležitá radost
ze života, pak se dokolébá k pohovce a sedne si vedle
mě.

Přidá se k nám i Velikán – spustí své mohutné tělo
vedle bábi. Všichni tři máme neposlušné vlasy, které
nám trčí na hlavě jako lesklá křídla černých vran, a tak
tam ty tři vrány sedí mlčky vedle sebe a zírají do prázd-
na po zbytek odpoledne.

Takhle to u nás vypadá od té doby, co se moje sestra

Bailey jednou odpoledne zhroutila na zkoušce *Romea a Julie* se srdeční arytmii a už se neprobrala. Bylo to, jako by někdo vyluxoval obzor, zatímco my jsme se dívali opačným směrem.

2

RÁNO TEN DEN, CO BAILEY UMĚLA,
PŘEVĚDILA MĚ
TÍM, ŽE MI STĚLA PŘET DO VOMA.
NEVNĚŘELA JSEM TO.
PAK SI ZAČALA ZKONŠET TRKA A PĚLA SE:
CO SE TI VĚŠ VÍČ? TO MADĚ, NEBO TO ŽEVĚNĚ?
MADĚ.
ANI SE NEPODÍVALA, LENNIE.
NO TAK TO ŽEVĚNĚ. MĚ JE PRAK JEDNO, CO SI VĚMĚT.
PŘEVĚDILA JSEM SE A ŽNVM JSEM VĚVLA.
POŽĚJI JSEM ŽIŠILA,
ŽE SI VĚLA TO MADĚ
A TOME BYLA POSLEDNÍ SLOVA,
KTERA JSEM JI KON PĚLA.

První den, kdy se zase vracím do školy, je takový, jak čekám. Když vejdu, dav v hale se rozestoupí jako Rudé moře, hovor ztichne, v očích se objeví nervózní soucit a všichni na mě koukají, jako bych nesla v náručí Baileyino mrtvé tělo, což je v podstatě pravda. Cítím ho a všichni ho vidí, stejně jasně jako ten veliký černý kabát, který mám kolem sebe omotaný i v tomhle krásném jarním dni. Co ale nečekám, je ten všeobecný rozruch kolem nějakého nového kluka jménem Joe Fontaine, který přišel do školy během mé měsíční nepřítomnosti. Kam se hnu, je to stejné.

„Už jsi ho viděla?“

„Vypadá jako cikán.“

„Jako rocková hvězda.“

„Piráta.“

„Slyšela jsem, že hraje v nějaké kapele, co se jmenuje Dive.“

„Prý je hudební génius.“

„Někdo říkal, že nějakou dobu žil v Paříži.“

„Že byl pouliční muzikant.“

„Už jsi ho viděla?“

Viděla jsem ho, protože když se vrátím na své místo v orchestru, na to, které mi patřilo loni, sedí tam on. I takhle otupená žalem přejedu očima od černých vysokých bot po předlouhých nohách obalených džín-

vinou, přes nekonečný trup až k tváři tak živé, že mě napadne, jestli jsem ho náhodou nevyrušila od konverzace s mým pultíkem.

„Ahoj,“ řekne a vyskočí. Je vysoký, že by mohl sundávat mraky z nebe. „Ty jsi určitě Lennon.“ Ukáže na moje jméno na židli. „Slyšel jsem – je mi líto.“ Všimnu si, jak drží klarinet. Nijak opatrně, svírá ho v pěsti jako meč.

„Díky,“ řeknu a každý čtvereční centimetr jeho tváře se rozzáří úsměvem. No ne. Zavál ho do naší školy vítr z jiného světa? Zubí se od ucha k uchu a vůbec se za to nestydí, kdežto my všichni ostatní si pečlivě pěstujeme trvale našťvaný výraz. Má spoustu rozčuchaných hnědých kudrn, které mu padají na všechny strany, a řasy tak dlouhé a husté, že když zamrká, vypadá to, jako by na člověka těma jasně zelenýma očima významně mával. Jeho tvář je otevřenější než otevřená kniha – spíš jako graffiti na zdi. Uvědomím si, že čmárám prstem po stehně *no páni*. Usoudím, že bych měla honem něco říct, abychom na sebe tak hloupě nekoukali.

„Všichni mi říkají Lennie,“ prohlásím. Moc originální to není, ale lepší než *hm*, což byla druhá možnost. Zabere to. Sklopí oči ke svým botám, já se nadechnu a seberu síly na druhé kolo.

„Přemýšlel jsem o tom jménu. Lennon po Johnovi?“ zeptá se a zase se mi podívá do očí – vážně je možné, že už brzo omdlím. Nebo začnu hořet.

Kývnu. „Máma byla hipík.“ Koneckonců, jsme v *severní* severní Kalifornii – posledním útočišti cvoků. Třeba v jedenáctém ročníku jsme měli holku jménem Elektřina, kluka Kouzelný autobus a spoustu kytek: Byl tam Tulipán, Begonie a Mák. Všechno to byla

opravdová jména, která jim dali rodiče a měli je v rodném listu. Třeba Tulipán je asi dvoumetrákový kluk, který by byl hvězda školního fotbalového týmu, kdyby se v naší škole něco jako americký fotbal provozovalo. Ale neprovozuje. My jsme ten typ školy, co nabízí ranní volitelnou meditaci v tělocvičně.

„Jo,“ kývne Joe. „Moje máma taky a táta a spousta tetiček, strejdů, bráchů, bratranců... vítěj v komuně Fountainových.“

Zasměju se nahlas. „Umím si to živě představit.“ Ale zase – takhle snadno bych se přece smát neměla. A taky bych se asi neměla cítit takhle dobře. Je to jako vklouznout do chladné říční vody.

Otočím se, jestli nás někdo sleduje, a vidím, že Sarah právě vešla – nebo spíš vrazila – do hudebny. Od pohřbu jsem ji skoro neviděla. Mám výčitky svědomí.

„Lennieeeee!“ Žene se k nám ve svém obvyklém ohozu „gotické kovbojky“: Upnuté černé vintage šaty, pořádné kovbojské boty, světlé vlasy obarvené tak načerno, že jsou skoro modré, a to celé završeno obřím stetsonem. Všimnu si, jakým tempem se k nám řítí, chvílku uvažuju, jestli mi opravdu skočí do náruče, ale než se stačím vzpamatovat, už to udělá a obě se valíme na Joca. Ten naštěstí udrží rovnováhu a taky nás a jen díky tomu všichni nevyletíme z okna.

Tak tohle je Sarah, když se ovládá.

„Dobrý,“ zašeptám jí do ucha, když mě objímá jako medvěd, i když stavěná je spíš jako ptáček. „Šikovný útok na toho nového krasavce.“ Rozchechtá se a je to úžasné a znepokojivé zároveň, objímat někoho, kdo se třese smíchy, ne zoufalstvím.

Sarah je ta nejnadšenější cynická osoba na planetě. Byla by dokonalá roztleskávačka, kdyby jí sama představa „ducha školy“ nepřišla tak odporná. Je blázen do literatury jako já, ale je spíš na temnější styly. V desátém ročníku četla Sartrovu *Nevolnost* a od té doby začala chodit v černém (dokonce i na pláž), kouřit cigarety (i když vypadá jako ta nejzdravější holka, co jste kdy viděli) a lámat si hlavu s existenciální krizí (i když předtím celou noc paří).

„Lennie, vítej zpátky,“ řekne jiný hlas. Pan James – taky mu říkám Yoda, kvůli vzhledu i kvůli té neuvěřitelné muzice, co v sobě má – vstal od klavíru a dívá se na mě se stejným výrazem bezedného smutku, na jaký jsem si u dospělých zvykla. „Je nám to všem hrozně líto.“

„Díky,“ řeknu, ten den už asi postě. Sarah i Joe po mně taky koukají. Sarah se znepokojením a Joe s úsměvem velkým jako kontinentální Spojené státy. *Dívá se takhle na každého?* napadne mě. Je to cvok? Ale ať je to, co je to, je to nakažlivé. Než si to uvědomím, oplatím mu Spojené státy a přihodím ještě Portoriko a Havaj. Nejspíš vypadám jako Joker. Proboha. A to není všechno, protože teď ještě uvažuju o tom, jaké by to asi bylo ho líbat, *opravdu* ho líbat – no nazdar. Tohle je problém, problém, který Lennie nikdy dřív neměla, a začalo to (fakt nekecám) na pohřbu: Topila jsem se v temnotě a najednou všichni kluci v místnosti zářili. Baileyini kamarádi z práce nebo z vysoké, z nichž většinu jsem neznala, za mnou pořád chodili a říkali mi, jak moc je to mrzí. A nevím, jestli se jim snad zdálo, že jsem Bailey podobná, nebo jim mě bylo líto, ale pozdě-

ji jsem některé z nich přistihla, jak na mě hledí naléhavým, významným způsobem. A já jsem jim najednou pohledy oplácela, jako bych to ani nebyla já, myslela jsem si věci, které mě předtím skoro nenapadly, a doteď se stydím za to, že jsem si to myslela v kostele, a dokonce na sestřině pohřbu.

Ten kluk, který se tady přede mnou culí, je ovšem kategorie sama pro sebe. Nejspíš bude z nějaké hodně přátelské části Mléčné dráhy, myslím si, když se snažím trochu zmírnit ten šílenecký úsměv. Místo toho ale skoro vyhrknu k Sarah: „Vypadá jako Heathcliff,“ protože jsem si zrovna uvědomila, že je to tak, tedy až na ten šťastný úsměv – pak ale najednou jako by mi někdo vyrazil dech a já dopadla zpátky na studenou betonovou podlahu, kterou teď připomíná můj život, protože si uvědomím, že nemůžu utíkat domů a vykládat Bails o tom novém klukovi v orchestru.

Moje sestra umírá každý den znova a znova.

„Len?“ Sarah mi položí ruku na rameno. „Dobrá?“

Kývnu a silou vůle zaženu ten utržený rychlík žalu, který se řítí přímo na mě.

Někdo za námi začne hrát ústřední téma z Čelistí. Otočím se a uvidím, jak k nám pluje Rachel Brazilová. Slyším ji zavrčít: „Ohromně vtipný,“ na Luka Jacobuse, který jí obstaral ten hudební doprovod. Luke je jedna z mnoha obětí, které za sebou Rachel v orchestru zanechala. Je jedním z kluků, co se nechali zmást faktem, že všechna ta nadutá hrůza je obalená úžasným tělem, a oklamat velkýma hnědýma očima srny a vlasy pohádkové princezny. Sarah a já jsme přesvědčené, že když ji Bůh tvořil, byl v ironické náladě.

„Vidím, že s Maestrem jste se už seznámili,“ řekne, jako by nic se dotkne Joeových zad a posadí se na svou židli – první klarinet – která měla patřit mně.

Otevře pouzdro a začne skládat nástroj. „Joe studoval na konzervatoři ve *Froncii*. Říkal ti to?“ Samozřejmě že nemůže vyslovit Francie jako každá normální americky mluvící lidská bytost. Cítím, jak se Sarah vedle mě naježila. Nesnáší Rachel od té doby, co dostala první klarinet místo mě, jenže Sarah neví, co se opravdu stalo – nikdo to neví.

Rachel utahuje ligaturu na náustku, jako by se pokoušela klarinet zadusit. „Joe byl *báječný* druhý klarinet, cos byla pryč,“ prohlásí a slovo *báječný* protáhne až k Eiffelce.

Nezačnu na ni dštít oheň. Neřeknu: „No to jsem ráda, jak ti to pěkně vyšlo, Rachel.“ Nepromluví ani slovo, jen si přeju stočit se do klubíčka a odkutálet se. Sarah naopak zjevně lituje, že nemá po ruce pořádnou sekeru.

V místnosti přestává být pro stupnice a náhodné tóny slyšet vlastního slova. „Dokončete ladění, chci dnes začít přesně,“ zavolá od klavíru pan James. „A připravte si tužky, udělal jsem pár změn v aranžmá.“

„Asi bych měla jít do něčeho praštit,“ řekne Sarah, probodne Rachel znechuceným pohledem a našťavaně odpochoduje ke svým tympánům.

Rachel pokrčí rameny, usměje se na Joea – ne, ne, usměje – ona přímo zajiskří. Ach jo. „No, ale je to pravda,“ prohlásí směrem k němu. „Byl jsi – chci říct jsi – *báječný*.“

„Ani ne.“ Sehne se a začne balit klarinet. „Jen jsem

zahříval židli. Teď se můžu vrátit, kam patřím.“ Ukáže klarinetem směrem k žesťům.

„To je zbytečná skromnost,“ pokračuje Rachel a odhodí ty své pohádkové vlasy přes opěradlo židle. „V paletě tónů máš úžasnou spoustu barev.“

Podívám se na Joea a čekám, že na něm bude vidět, jak v duchu nad těmi imbecilními slovy zvedá oči v sloup. Ale spatřím něco úplně jiného. I na Rachel se usměje v geografických rozměrech. Cítím na zátylku horko.

„Budeš mi moc chybět,“ našpulí Rachel ústa. „Však se neloučíme,“ odpoví Joe a přidá do repertoáru zamávání řasami. „Uvidíme se hned příští hodinu při dějátku.“

Já jsem zmizela, což je vlastně dobře, protože na jednu nemám tušení, co dělat s tváří nebo tělem nebo s rozbitým srdcem. Sednu si a uvědomím si, že ten uculující se a pomrkávající cvok z *Froncie* vůbec nevypadá jako Heathcliff. To jsem se spletla.

Otevřu pouzdro s klarinetem, strčím si plátek do úst, abych ho zvlhčila, a místo toho ho překousnu vedví.

V 16.48, V PÁTEK, V DUBNU
MOJE SESTRA KONTELA POJÍždĚ
A ANI ME O MINUTU POTŘEJI
BYLA MŔAVĚ.
K MĚMU OCHRUMENÍ SE ŽIVOT NEZASTAVIL
S JEJÍM SROUCEM.
LIDÉ CHODILI DO ŠKOLY, DO PRÁCE, DO RESTAURACÍ,
DĚLOUJI KŘEPEM DO POLEVNÝCH ŽMLŮ.
DĚLALI SI STÁLESI SE KONTRAKAMI,
ŽÍVALI SI ~~V~~ V ANŽE SE ZAVĚSMÍMI OUVĚNMI.
CELE DŇ) BUŠIL DĚŠT PĚSTMI
NA STĚCĚM ~~NE~~ NABĚHO DOMU -
DŮKAZ STRAŠNÉ UMĚBN,
KTELOM VOĚLAL BŮH.
KATĚDĚ RÁNO, KOLŽ JSEM SE VĚBVDILA,
POSLOVĚKLA JSEM TO NEJNÁVNĚ JIMĚNÍ,
DÍVMA JSEM SE OUVĚM NA POSMOUVĚNU
A CÍTLA OUVĚM
ŽE ASPOŇ SUNECE MĚLO DOŠT SMIŠNOSTI
ZAVĚŽA A NEVKATĚVAT SE.

(Nalezeno na kousku notového papíru, nabodnutého na nízké větvi v Rokli létajícího muže)

Zbytek dne se mi slévá dohromady. Ještě před posledním zvoněním se vyplížím ven a zmizím v lese. Nechci jít domů po ulici, nechci riskovat, že potkám někoho ze školy, obzvláště Sarah, která mě informovala, že zatímco já jsem se schovávala, ona přečetla spoustu literatury o ztrátě blízké osoby a že podle všech odborníků je načase, abych začala mluvit o tom, co prožívám – ale ona, odborníci a vlastně ani bábi nic nechápou. Já nemůžu. Potřebovala bych novou abecedu, která by byla složená z pádů, z posuvů zemských ker, z hluboké pohlcující tmy.

Jdu mezi stromy, do tenisek mi nasakuje voda nashromážděná za mnoho dní deště a přemýšlím o tom, proč se pozůstalí vůbec obtěžují se smutečními šaty, když žal sám jim poskytuje nezaměnitelný oděv. Jediny, kdo si ho dnes na mě zřejmě nevšiml – kromě Rachel, která se nepočítá – byl ten nový kluk. Ten mě pozná už jen v téhle nové podobě bez sestry.

Zahlédnu na zemi kousek papíru dost suchý na to, aby se na něj dalo psát, a tak si sednu na kámen, vytáhnu pero, které teď pořád nosím v zadní kapse, a načmáram na něj jeden rozhovor s Bailey, na který si vzpomenu. Pak ho složím a zahrabu do vlhké země.

Když vyjdu z lesa na cestu k našemu domu, hrozně se mi uleví. Chci být doma, kde je Bailey nejživější,

kde ji pořád vidím vyklánět se z okna, jak jí husté černé vlasy létají ve větru a ona říká: „Hej, Len, dělej, jdeme k řece, pronto.“

„Ahoj.“ Tobyho hlas mě poleká. Byl to Baileyin kluk, chodili spolu dva roky. Je to napůl kovboj, napůl skejták, totálně zamilovaný do mé sestry a v poslední době se úplně ztratil, i když ho bábi mockrát zvala. *Musíme mu teď podat pomocnou ruku*, říká bábi pořád.

Leží v zahradě na zádech a dva sousedovi zrzaví psi, Lucy a Ethel, chrápou vedle něj. Tohle je tu na jaře běžné. Když kvetou šeříky a durmany, je bábínčina zahrada jasně uspávací. Pár chvil mezi těmi květy a i ti nejenergičtější se ocitnou na zádech a počítají mráčky.

„Já jsem, ehm, trochu jsem tady bábi plel zahrádku,“ vysvětluje, zjevně v rozpacích z toho, že se tu tak válí.

„Jo, to se občas stane každému.“ Toby má surfařskou patku, široký obličej plný pih od sluníčka a vypadá jako kříženec člověka se lvem. Když ho Bailey prvně viděla, byly jsme spolu venku a na silnici a četly jsme (všichni to tak děláme; těch pár lidí, co bydlí v naší ulici, to o naší rodině ví, a tak když jedou domů autem, plíží se jako hlemýždi pro případ, že by se někdo z nás procházel venku a nevěděl přitom o světě). Já četla *Větrnou hůrku* jako obvykle a ona *Koření vášně*, svou oblíbenou, když kolem nás směřem k lesní stezce přejel nádherný kaštanový hřebec. *Hezký kůň*, pomyslela jsem si a pak jsem se vrátila ke Cathy a Heathcliffovi. O pár vteřin později jsem uslyšela žuchnutí, a když jsem zvedla hlavu, zjistila jsem, že Bailey upustila knihu.

Nebyla už vedle mě, zastavila se o několik kroků zpátky.

„Co se děje?“ zeptala jsem se sestry, která najednou vypadala jako po lobotomii.

„Vidělas toho kluka, Len?“

„Jakého kluka?“

„Proboha, kam koukáš, toho nádherného kluka na tom koni, jako kdyby vypadl z mojí knížky, fakt se mi nechce věřit, žes ho neviděla, Lennie.“ Z mého nezájmu o kluky byla vytrvale nešťastná, stejně jako já z jejího trvalého zájmu o ně. „Otočil se, když nás míjel, a usmál se na mě – byl tak strašně hezký... jako ten revolucionář v týhle knize,“ sehnula se, sebrala ji a smetla z ní prach. „Víš, ten, co zvedne Gertrudis na koně a v záchvatu vášně ji unese –“

„A není to fuk, Bailey?“ Znova jsem se otočila, pokračovala ve čtení a zamířila k naší verandě, kde jsem se svezla do křesla a okamžitě jsem se ponořila do vášní těch dvou na anglickém vřesovišti. Láska se mi líbila bezpečně schovaná mezi deskami knihy, ne v srdci mé sestry, protože tam když se usadila, tak mě Bailey celé měsíce ignorovala. Občas jsem ovšem zvedla hlavu a viděla jsem ji, jak pózuje na kameni u ústí stezky a čtení předstírá tak očividně, že by člověk neuvěřil, že je herečka. Zůstala tam celé hodiny a čekala, že se její revolucionář vrátí, což se konečně i stalo, přijel ale z jiné strany a cestou někde vyměnil koně za skateboard. Ukázalo se, že přece jen nevyskočil z knihy, ale chodí na Cloverskou střední jako my, jenže protože se držel jen se skejtáky nebo s kluky z rančů a Bailey byla výhradně divadelní hvězda, jejich cesty se až do té chví-

le neprotnuly. Tou dobou už ale bylo jedno, odkud je nebo na čem jede, protože ten jeho obraz, jak cválá kolem, se vpálil Bailey do mysli a připravil ji o schopnost racionálně uvažovat.

Já jsem k fanynkám Tobyho Shawa nikdy nepatřila. Ani ty jeho kovbojské schopnosti, ani triky na skejtu mi nedokázaly vynahradit fakt, že změnil Bailey v zamilovanou zombie.

A navíc mě vždycky považoval za asi tak pozoruhodnou jako pečenou bramboru.

„Dobrý, Len?“ zeptá se vleže a vrátí mě do současnosti. Z nějakého důvodu přiznám pravdu. Vrtím hlavou tam a zpátky, tam a zpátky, od nevíry k zoufalství a zpět. Sedne si. „Já vím,“ řekne, a z výrazu opuštěného trosečníka poznám, že mluví pravdu. Chci mu poděkovat, že mě nenutí nic říkat, ale nakonec jen mlčím. Slunce na naše zmatené hlavy lije světlo a teplo jako vodu z konve.

Poplácá trávu vedle sebe, ať si k němu sednu. V podstatě to chci udělat, ale váhám. Nikdy jsme spolu nic moc nepodnikali, leda ve třech, s Bailey.

Ukážu k domu. „Musím nahoru.“

To je pravda. Chci být zpátky ve Svatyni, celým jménem v Soukromé dýňové svatyni – tak jsem to pojmenovala, když mě Bailey před pár měsíci přesvědčila, že stěny našeho pokoje prostě musejí být oranžové, tak ostře a neskrývaně oranžové, až bylo skoro potřeba nosit tam sluneční brýle. Než jsem ráno odcházela do školy, zavřela jsem záměrně dveře a přála si, abych je mohla zabarikádovat před bábi a jejími lepenkovými krabicemi. Chtěla jsem nechat Svatyni, jaká je, to jest

přesně takovou, jaká byla. Podle bábi to zřejmě znamená: *Utekla jsem ze stromu a lítám po parku*, čili přeloženo z bábinkovštiny: *jsem cvok*.

„Hrášku.“ Vyšla na zápraží v ostře fialových šatech s kopretinami. V ruce má malířský štětec – to je prvně od Baileyiny smrti, co ji s ním vidím. „Jak bylo první den ve škole?“

Dojdu k ní a vdechnu známou vůni: pačuli, barva, hlína ze zahrady.

„Dobry,“ řeknu.

Pečlivě si prohlíží mou tvář, jak to dělá, když se jí chystá kreslit. Mezi námi tiká ticho, jako v poslední době často. Cítím její zklamání, její touhu zatřepat se mnou jako s knihou, aby konečně vypadla slova.

„Do orchestru přišel nový kluk,“ snažím se jí udělat radost.

„Vážně? Na co hraje?“

„Zřejmě na všechno.“ Než jsem v poledne unikla do lesa, viděla jsem ho, jak jde s Rachel přes nádvoří a v ruce má kytaru.

„Lennie, napadlo mě... možná by ti to teď prospělo, mohla by to být útěcha...“ Ach jo. Víم přesně, kam míří. „Totiž, když jsi studovala u Marguerite, nemohla jsem tě od toho nástroje odtrhnout –“

„Časy se mění,“ přeruším ji. Tenhle rozhovor vést nechci. Už ne. Pokusím se ji obejít a vstoupit do domu. Chci jen jedno, být v Baileyině skříni, zachumlaná do jejích šatů, do přetrvávající vůně ohníčků u řeky, kokosového opalovacího krému a růžového parfému – její vůně.

„Poslyš,“ řekne tiše a volnou rukou mi narovná límec.

„Pozvala jsem Tobyho na večeři. Úplně utekl ze stromu. Dělej mu společnost, pomoz mu plít nebo něco.“ Napadne mě, že jemu nejspíš vykládala něco podobného o mně, aby ho konečně přiměla k nám přijít. Ach jo.

A pak mi z ničeho nic mázne na nos štětcem.

„Bábi!“ vykřiknu, ale už jen k jejím žádům, protože se vrací do domu. Pokusím se otřít si zelenou barvu rukama. Bails a já jsme strávily velkou část života takhle – každou chvíli nás ze zálohy přepadl babiččin rychlý štětec se zelenou špičkou. Vždycky zelenou. Bábinčiny obrazy visí na všech stěnách domu od podlahy po strop, hromadí se za pohovkami, židlemi, pod stoly, ve skříních a všechny do jednoho podávají svědectví o její neutuchající lásce k zelené barvě. Vlastní každý odstín od limetkové po lesní a používá je hlavně k malování jedné věci: štíhlých žen, které vypadají napůl jako mořské panny, napůl jako Martanky. „To jsou moje dámy,“ říkala Bails a mně. „Ani tam, ani tady.“

Podle rozkazu odložím tašku a pouzdro s klarinetem a plácnu sebou na vyhřátou travu vedle ležícího Tobyho a spících psů, abych mu pomohla „plít“.

„Válečné maskování,“ podotknu a ukážu na svůj nos.

Ve svém květinovém polovědomí lhostejně kývne. Jsem pečená brambora se zelenýmnosem. Skvěle.

Přitáhnu kolena k bradě a opřu si o ně bradu. Přejedu očima od vodopádu vistárií na pergole přes několik shluků narcisků, které spolu klábosí ve větru, až po onen neoddiskutovatelný fakt, že jaro dnes odhodilo pršiplášť a vesele poskakuje – zvedá se mi z toho žaludek, jako kdyby svět už zapomněl, co se nám stalo.

„Nezabalím její věci do lepenkových krabic,“ prohlásím bez přemýšlení. „Nikdy.“

Toby se překulí na bok a zastíní si oči rukou proti slunci, aby mě viděl. K mému překvapení řekne. „Jasně že ne.“ Kývnu a on taky kývne, a pak sebou plácnu do trávy a zkřížím ruce před obličejem, aby neviděl, že se do nich potajmu trochu usmívám.

Když se příště vzpamatuju, vidím, že slunce zašlo za horu a ta hora je strejda Velikán, který stojí nad námi. Nejspíš jsme s Tobym oba usnuli.

„Připadám si jako dobrá kouzelnice Glinda,“ prohlásí Velikán, „jak kouká na Dorotku, Strašáka a dva Toty v makovém poli před městem Oz.“ Pár omamujících jarních květů se nemůže rovnat Velikánovu hlasu – polnici. „Jestli se nezbudíte, tak na vás budu muset nechat nasněžit.“ Rozespale se usměju na jeho obrovský zatočený knír, který si hová nad jeho rtem jako Prohlášení ujetosti. Nese červený chladič box, jako by to byla aktovka.

„Jak jde distribuce?“ zeptám se a poklepu na box špičkou nohy. Jsme v šunkovém průšvihu. Po pohřbu zřejmě někdo v Cloveru vydal naléhavé nařízení, že se u nás musí každý zastavit se šunkou. Šunky byly všude. Plnily ledničku, mrazák, byla jich plná linka, sporák, drez i studená trouba. Když se u nás lidé stavovali, aby vyjádřili soustrast, chodil jim otevírat strýček Velikán. Slyšely jsme s bábi jeho dunivý hlas znova a znova: „Šunka! To je od vás hezké, děkujeme, pojdte dál.“ Jak ubíhaly dny, strejda Velikán začal kvůli nám reagovat na šunky dramatičtěji. Pokaždé, když vykřikl: „Šunka!“ podívaly jsme se s bábi po sobě a musely

jsme potlačit chuť se úplně nevhodně smát. Teď se Velikán rozhodl postarat se, aby si každý v okruhu třiceti kilometrů dal denně aspoň jeden sendvič se šunkou.

Postaví box na zem a vztáhne ke mně ruku, aby mi pomohl vstát. „Je dost možné, že za pár dní budeme už zas bezšunkový dům.“

Když vstanu, Velikán mě políbí na čelo a pak napřáhne ruku k Tobymu. Když se zvedne i on, Velikán si ho přitáhne do náruče a Toby, i když je sám vysoký, se v tom obrovitém objetí ztratí. „Jak se držíš, kovboji?“ „Nic moc,“ připustí Toby.

Velikán ho pustí, ale jednu ruku mu nechá na rameni, tu druhou položí na rameno mně. Přejede pohledem od Tobyho ke mně.

„Bohužel se nedá dělat nic než to vydržet – máme to tak všichni.“ Řekne to jako Mojžíš, a tak oba pokýváme, jako bychom právě vyslechli veliké moudro. „A tobě najdeme trochu terpentýnu.“ Mrkne na mě. Velikán umí mrkat mistrovsky – a může to dokázat pěti manželstvími. Když ho opustila jeho milovaná pátá žena, bábi trvala na tom, aby se nastěhoval k nám. Říkala: „Chudák tvůj strýc umře hlady, když se bude ještě chvíli takhle trápit láskou. Smutné srdce otráví každý recept.“

To, jak se ukázalo, byla pravda, ale pro bábi. Všechno, co teď vaří, chutná jako popel.

Toby a já jdeme za Velikánem do domu, kde se zastaví před obrazem své sestry, mé nepřítomné matky Paige Walkerové. Než před šestnácti lety odešla, bábi malovala její portrét. Sice ho nestihla dokončit, ale přesto ho zavěsila. Visí nad krbem v obýváku – polo-

viční matka. Dlouhé zelené vlasy se rozlévají kolem neúplné tváře.

Bábi nám vždycky tvrdila, že se naše matka vrátí. „Však ona přijde,“ říkala, jako by si máma odskočila jen do obchodu pro vajíčka, nebo si šla zaplavat do řeky. Bábi to říkala tak často a s takovou jistotou, že hodně dlouho, než jsme se dozvěděly víc, jsme o tom nepochybovaly, jen jsme pořád čekaly, kdy zazvoní telefon, rozezní se zvonek, přijde dopis.

Zlehka poklepu prsty Velikánovi na paži – stojí a zírá na Polomámu, jako by s ní vedl tichou, žalostnou konverzaci. Povzdechne, obejmeme jednou paži mě a druhou Tobyho a všichni se vlečeme do kuchyně jako tříhlavý, šestinohý, desetitunový pytel smutku.

K večeři je celkem nepřekvapivě dušená šunka s popelem a skoro se toho nedotkneme.

Po večeři se s Tobym usadíme na podlaze v obýváku, posloucháme Baileyinu muziku, listujeme nesčetnými alby a v podstatě si rozbíjíme srdce na kousíčky.

Každou chvíli po něm střelím pohledem. Skoro jako bych viděla, jak kolem něj Bails tancuje, jak se na něj vrhá zezadu a popadne ho kolem krku, jak to vždycky dělala. Pak by mu začala do ucha šeptat přílišně trapné věci a on by si ji dobíral a oba by se chovali, jako bych tam nebyla.

„Já Bails vnímám,“ řeknu konečně, protože se to už nedá vydržet. „V tomhle pokoji, s námi.“

Překvapeně zvedne hlavu od alba na svém klíně „Já taky. Celou dobu na to myslím.“

„To je dobře,“ vyhrknu s úlevou.

Usměje se a přimhouří oči, jako by mu do nich sví-

tilo sluníčko. „To jo, Len.“ Vzpomenu si, jak mi Bailey jednou říkala, že Toby s lidmi moc nemluví, ale na ranči je schopen pár slovy uklidnit vyplašeného koně. Celý svatý František, řekla jsem jí tehdy a věřím tomu – ten jeho hluboký, tichý, zpěvavý hlas je uklidňující, jako když v noci narážejí vlny na pobřeží.

Vrátím se k fotkám Bailey coby Wendy ve školním představení *Petera Pana*. Ani jeden z nás se o tom už nezmíníme, ale celý večer cítím útěchu Baileyiny blízké přítomnosti.

Později se s Tobym loučíme v zahradě. Obklopuje nás omamná, opájkivá vůně růží.

„Bylo to s tebou fajn, Lennie, je mi trochu líp.“ „Mně taky,“ řeknu a utrhnu kvítek levandule. „Mnohem líp.“ Řeknu to tiše a k růžovému keři – nevím ani jistě, jestli chci, aby to slyšel, ale když se mu znova podívám do tváře, je laskavá a jeho lví rysy připomínají spíš lvíče.

„Jo,“ řekne a dívá se přitom na mě, tmavé oči má zároveň zářivé a smutné. Zvedne ruku a já mám chvíli dojem, že se chce dotknout mé tváře, ale on si jen prohrábne tu hřívu slunečních paprsků, co má místo vlasů.

Pomalinku dojdeme pár posledních kroků na ulici. Z ničeho nic se objeví Lucy a Ethel a začnou hlava nehlava skákat na Tobyho, který padne na kolena, aby se s nimi rozloučil. V jedné ruce drží skejt, druhou drbe a hladí psy a něco nesrozumitelného jim šeptá do srsti.

„Ty jsi vážně svatý František, co?“ Na svaté jsem vysazená – na jejich zázraky, ne na mučednictví.

„Říkají to o mně.“ Po širokých pláních jeho tváře

se zavlní úsměv a přistane mu v očích. „Hlavně tvoje sestra.“ Na zlomek vteřiny mám chuť mu říct, že jsem si to o něm myslela já, ne Bailey.

Dokončí loučení se psy, vstane, pustí skejt na zem a přidrží ho nohou. Nenastoupí. Uplyne několik let.

„Měl bych jet,“ řekne, ale nejede.

„Jo,“ souhlasím já. Pár dalších let.

Než konečně na prkno naskočí, obejme mě na rozloučenou a pod smutnou oblohou bez hvězd se svíráme tak pevně, že mám chvilku dojem, jako by náš žal byl jen jeden, ne dva.

Ale pak najednou ucítím na boku něco tvrdého, jeho, *to. No do prčic!* Rychle se odtáhnou, rozloučím a utíkám zpátky do domu.

Nevím, jestli ví, že jsem to poznala.

Nevím nic.

NĚKDO Z BAILEY JIM TĚDŮ
VSKOČIL NA KONCI POHŘEBŮ **BRAVO**
A VŠICHNI MYSKOČILI
A ZABILI TĚLKAT.
VZTOMÍNÁM SI, JAK SE MI ZDÁLO,
ŽE SÁRŽKA ODVENÍ TÍM HLAVNÍM POTVĚKEM
ŽE ŽAL JE MÍSTNOST PLNÁ
HLADOVĚHO ŽALOVĚHO SVĚTA.
TĚSKANÍ JSME DEVAATENÁCTI LETŮM
SVĚTA, VNĚMŽE BYLA BAILEY
NEPŘESTANÍ JSME TĚLKAT
KDYŽ S LUNCE ZABRÁDLO A VYŠEL MĚSÍC
KDYŽ SE VŠICHNI TI LIDÉ NAROVNĚLI K NĀM DOMŮ
S JÍLOM A ZMATEMÍM SMYKEM
NEPŘESTANÍ JSME TĚLKAT
AŽ DO SVÍTANÍ
KDY JSME ZAVĚŠILI DVEŘE
ZA TOBÍM
KTERÉHO ČEKALA SMUTNÁ CESTA DOMŮ.
VÍM, ŽE JSME MUSELI Z TATO MÍSTY ODEJÍT,
MUSELI JSME SE MÝT A SPÁT A JÍST,
AŽ V MĚ MYSLI JSME TAM BABI, SÁRŽKA A JĀ
ZŮSTALI ČEJĚ TÍDŮ
HLEDĚNÍ NA ZAVŘENÉ DVEŘE
A V DLANÍCH NĚMĚLI NIC
NEŽ VĚDNUH

Joe Fontaine hraje na zkoušce orchestru první sólo na trubku a stane se tohle: První padnu já, omdlím na Rachel, která se překotí na Cassidy Rosenthalovou, ta klesne na Zacharyho Quittnera, který se svalí na Sarah, která se skácí na Luka Jacobuse, dokud se úplně všichni členové orchestru neválejí ohromením po zemi. Pak odletí střecha, zdi se zhroutí, a když se podívám ven, zjistím, že všechny stromy v nedalekém háji vyrvaly kořeny ze země a šinou si to sem na naše nádvoří jako parta dřevěných obrů a tleskají větvemi. Nakonec se i Rain River vylije z břehů a klikatí se vlevo vpravo až do naší hudebny, kde nás všechny strhne a odnese – *tak moc* je dobrý.

Potom se my ostatní, nižší hudební smrtelníci vzpamatujeme natolik, abychom dohráli skladbu, uděláme to, ale když na konci zkoušky ukládáme nástroje, je v místnosti ticho jako v prázdném kostele.

Konečně pan James, který na Joea zíral, jako by se najednou změnil v pštrosa, znovu najde řeč a řekne: „No vida. Jak tady všichni říkáte, to teda byla věc.“ Všichni se zasmějí. Otočím se po Sarah, co si myslí ona. Sotva rozeznám oko pod obrovskou rasta čepicí, vidím ale její pusku, kterou vysloví *to bylo kurňa neuvěřitelný*. Podívám se po Joeovi. Čistí si trubku a je buď zardělý tou chválou nebo zrudlý, jak hrál, to si nejsem jistá.

Vzhlédne, zachytí můj pohled a pak tázavě pozvedne obočí, jako by ta bouře, co mu právě vyšla z trubky, byla určená speciálně pro mě. Ale proč by to dělal? A proč ho každou chvilku přistihnu, jak na mě kouká, když hraju? Není to zájem, myslím *takový ten* zájem. To poznám. Dívá se na mě upřeně a zkoumavě, jak to dělávala Margueritte při hodinách, když se snažila přijít na to, co pro všechno na světě dělám špatně.

„O tom ani neuvažuj,“ prohlásí Rachel, když se znova otočím. „Tehle trumpetista je zabraný. A krom toho, ten je úplně mimo tvoji ligu, Lennie. Kdy jsi naposled měla kluka? Jo, já už vím, nikdy.“

Uvažuju o tom, že jí podpálím vlasy.

Uvažuju o středověkých mučicích nástrojích, obzvlášť o skřipci.

Uvažuju o tom, že jí řeknu, co se loni opravdu stalo při rozdělování míst v orchestru.

Nakonec ji ale ignoruju jako celý rok, vytřu klarinet a přeju si, abych opravdu nemohla vyhnat z hlavy Joca a ne to, co se stalo s Tobym – vždycky, když si vzpomenu, jak se ke mně tiskl, celá se zachvěju – což rozhodně není ta správná reakce na erekci sestřina přítele! A co je horší – že v tajných představách se neodtáhnu, jak jsem to udělala, ale zůstanu v jeho náruči pod hvězdami, a za to se hrozně stydím.

Zavřu pouzdro s klarinetem a přeju si, abych mohla udělat totéž i s myšlenkami na Tobyho. Rozhlédnu se – ostatní hráči z žesťů se shlukli kolem Joca, jako by to jeho kouzlo mohlo být nakažlivé. Od prvního dne, co jsem se vrátila do školy, jsem s ním neprohodila ani slovo. Ostatně skoro s nikým. Ani se Sarah.

Pan James zatleská, aby získal naši pozornost. Chraptivým nadšeným hlasem začne mluvit o letních zkouškách, protože ze školního roku už zbývá necelý týden. „Počínaje červencem budeme zkoušet, takže kdo neodjíždíte, přijďte. Co budeme hrát, to rozhodneme podle toho, kdo se sejde. Mám v plánu jazz“ – luskně prsty jako tanečník flamenka – „možná nějaký ten španělský hot jazz, ale jestli máte jiné návrhy, nebráním se jim.“ Zvedne paže, jako když kněz žehná shromáždění, a řekne: „Chyťte rytmus a držte ho, přátelé.“ Končí takhle každou zkoušku. Ale po chvílce zatleská ještě jednou. „Skoro bych zapomněl, zvedněte ruku vy, kdo se chystáte na konkurz do celostátního studentského orchestru.“ Proboha, ne. Upustím tužku a shýbnu se pro ni, abych se ani náhodou nemohla potkat s pohledem pana Jamese. Když důkladně prozkoumám podlahu a zvednu se, v kapse mi zavibruje mobil. Obrátím se k Sarah, které to viditelné oko div nevypadne z důlku. Vylovím nenápadně mobil a přečtu si esemesku:

Proc ses nehlasila???? Pri solu jsem si vzpomnela na tebe – tenkrat! Prijdes dneska k nam??

Otočím se a pohybem úst naznačím: *Nemůžu.*

Vezme jednu paličku a dramaticky si ji jakoby vrazí oběma rukama do břicha. Víím, že to není jen vtip, že je stále více dotčená a zklamaná, ale nevím, co s tím. Poprvé za celý náš život jsem někde, kde mě nemůže najít, a nemám žádnou mapu, kterou bych jí mohla dát a která by jí ke mně dovedla.

Rychle posbírám věci, abych se jí vyhnula, což nebude těžké, protože jí zastoupil cestu Luke Jacobus, a přitom se mi vybaví ten den, o kterém se zmínila. Bylo to

na začátku prvního ročníku a obě jsme se dostaly do školního orchestru. Pan James byl tehdy se všemi nějak nespokojený, vyskočil na židli a rozkřikl se: „Co je to s vámi, lidi! To si říkáte muzikanti? Vystrčte trochu zadky do větru!“ Pak řekl: „Pojďte za mnou. A kdo můžete, nástroje s sebou.“

Vyrojili jsme se z místnosti a po cestičce zamířili do lesa, kde řvala a hučela řeka. Všichni jsme stáli na břehu, on vylezl na balvan a oslovil nás.

„Tak. Teď poslouchejte, učte se a hrajte, prostě *hrajte*. Dělejte *zvuky*. Dělejte *něco*. Dělejte *HUDBU*.“ Pak začal dirigovat řeku, vítr, ptáky ve větvích, jako úplný šílenec. Když jsme se přestali hystericky smát a uklidnili jsme se, my, kdo jsme měli nástroje, jsme jeden po druhém začali hrát. Bylo to neuvěřitelné, ale já jsem spustila jako jedna z prvních, a po chvíli se řeka a vítr a ptáci a klarinety a flétny a hoboje spojily v nádhernou kakofonii a pan James se místo lesu začal zase věnovat nám, komíhal tělem, mával pažemi doprava doleva a opakoval: „To je ono, to je ono. *Tohle* je ono!“

A bylo.

Když jsme se vrátili do třídy, pan James ke mně přišel a podal mi vizitku Margueritte St. Denisové. „Zavolej jí,“ řekl. „Hned.“

Myslím na Joeův dnešní virtuózní výkon, cítím ho v prstech. Zatnu je v pěsti. Ať nás tehdy pan Johnson vzal do lesa najít cokoli – uvolněnost, vášeň, obnovu nebo prostě odvalu – Joe to má.

On má zadek ve větru. Já na židli druhého klarinetu.

5

LENNIE?

NO?

NESPÍŠ?

NE.

DĚLATI JSME TO.

CO?

TODEN A JÁ JSME TO DĚLATI.

VČERA V NOCI JSME MĚLI SEX.

JÁ MYSLELA, ŽE TO VĚ ASPOŇ DEJENÍ ŠIKRAT.

NE.

HM...

BYLO TO NEUVĚRITELNĚ.

TAK GRATTULUJN.

~~PROBOHA~~

PROBOHA, PROČ ASPOŇ JEDNOU NEMŮŽEŠ
BÝT ŠTĚSTNÁ SE MNOU?

JÁ NEVÍM.

CO JE, ŽÁRUŠ?

NEVÍM, PROMIŇ.

TO NIC. ŽALOMĚŇ NA TO A SPÍ.

MUV O TOM, JESTLI CHCEŠ.

VĚ NEVĚŠ.

TAK FAJN.

TAK FAJN.

BUĎTE PROSÍM

(Nalezeno na papírovém kelímku
na břehu Rain River)

Vím, že je to on, ale radši bych to nevěděla. Když uslyším ťuknutí kamínku na okně, radši bych si nejdřív vzpomněla na kohokoli jiného na světě, jen ne na Tobyho. Sedím v Baileyině skříni, píšu básničku na zeď a snažím se zvládnout paniku, která mi v těle létá jako chycená kometa.

Svléknu Baileyino tričko, které jsem si natáhla přes svoje, strčím do dveří skříně a vylezu zpátky do Svatyně. Jak jdu k oknu, bosé nohy došlapují do na tři udupané modré koberce rozhozené po pokoji, kusky modrého nebe, které jsme s Bailey ušlapaly za léta sestrovražedných tanečních soutěží. Předháněly jsme se, kdo dokáže předvést větší pitomost a nerozchechtat se přitom. Vždycky jsem prohrála, protože Bailey měla v arzenálu Lasičku, což byl výraz obličeje, který ve spojení s mistrovskými Opičími obraty byl vražedný; když tyhle dvě věci zkombinovala (na to se ovšem musela tak málo stydět, že já bych toho nebyla schopná), byla jsem v háji a hystericky jsem se rozchechtala. Pokaždé.

Vykloním se z okna, uvidím Tobyho, přesně jak jsem čekala, a na nebi skoro úplněk. To vzbouření ve mně se mi potlačit nepodaří. Zhluboka se nadechnu, sejdu dolů a otevřu dveře.

„Ahoj, co je?“ řeknu. „Všichni spí.“ Můj hlas zní skřípavě, nepoužívaně, jako by mi z pusy měli začít vy-

letovat netopýři. Pořádně si ho ve světle verandy prohlédnu. Jeho tvář je zničená žalem. Je to jako dívat se do zrcadla.

„Říkal jsem si, že k tobě na chvíli zajdu,“ řekne. A já v hlavě slyším: tvrdák, tvrdák, erekce, kostěnc, vstavač, tvrdák, tvrdák, tvrdák – „Musím ti něco říct, Len, nevím, komu jinému bych to mohl povědět.“ Říká to tak naléhavě, že mi přeběhne mráz po zádech. Červené varovné světlo nad jeho hlavou by už nemohlo blikat jasněji, ale stejně nějak nedokážu říct ne, a ani nechci. „Tak pojď dál.“

Dotkne se mojí paže přátelským, bratrským způsobem, což mě uklidní. Možná že kluci mají erekce pořád, bez příčiny – nemám vůbec tušení, jak to s tím jejich vstavačem je. Zatím jsem líbala jen tři kluky, takže s opravdovými muži nemám vůbec žádné zkušenosti, i když na ty z knih jsem expert, zvláště na Heathcliffa, který žádné erekce nemá – ne, moment, když tak o tom přemyslím, ten je musel mít pořád, na těch vřesovištích s Cathy. Heathcliffovi to prostě muselo permanentně stát.

Zavřu za ním dveře a gestem mu naznačím, aby byl zticha. Jde za mnou po schodech do Svatyně, která je zvukově izolovaná, aby chránila zbytek domu před bečivými zvuky klarinetu. Bábi by dostala infarkt, kdyby věděla, že je u mě na návštěvě skoro ve dvě ráno ve všední den. *Nebo v kterýkoli jiný den, Lennie.* Takhle to docela určitě nemyslela, když říkala, že mu musíme podat pomocnou ruku.

Jak se dveře do Svatyně zavřou, pustím nějakou tu sebevražednou indie muziku, co v poslední době po-

slouchám, a sednu si vedle Tobyho na podlahu, záda opřená o stěnu, nohy natažené. Sedíme mlčky jako dva kamenné náhrobky. Uplyne několik staletí.

Když už to nemůžu vydržet, zavtipkuju: „Možná už to s tím silným mlčenlivým typem přeháníš.“

„Promiň.“ Zavrtí v rozpacích hlavou. „Já si ani neuvědomuju, že to dělám.“

„Co děláš?“

„Že nemluvíím...“

„Aha... a co o tedy mělo být?“

Nakloní hlavu a s přimhouřenýma očima se kouzelně usměje. „To měl být ten dub na zahradě.“

Zasměju se. „Tak to pak jo. Jako dub jsi byl ohromně přesvědčivý.“

„Díky... myslím, že to Bails přivádělo k šílenství, když jsem takhle mlčel.“

„Ne, líbilo se jí to. Řekla mi to. Míň příležitostí k hádce... a víc času v centru pozornosti pro ni.“

„To je fakt.“ Asi minutu mlčí a pak hlasem ochraptěným emocemi řekne: „Byli jsme úplně jiní.“

„Jo,“ odpovím tiše. Ti dva byli úplně protiklady. Toby pořád klidný a nehybný (když nejel na koni nebo na skejtu) a Bailey dělala úplně všechno – chodila, mluvila, přemýšlela, smála se, bavila se – rychlostí blesku a také tak zářivě jako on.

„Připomínáš mi ji...“ podotkne.

Málem vyhrknu: *Cože? Vždycky ses choval, jako bych byla pečený brambor!* Ale místo toho řeknu: „Kdepak. Nemám dost velký příkon.“

„Ty ho máš až dost... to já mám výpadek,“ řekne překvapivě dětsky.

„Pro ni jsi ho neměl,“ podotknu. Vřele se na mě podívá – a já mám dojem, že umřu. Co budeme dělat s tou spoustou lásky?

Nevěřičně zavrtí hlavou. „Měl jsem kliku. Ta kniha s kořením...“

Vybavím si to úplně živě: Bailey, jak seskakuje z kamene ten den, kdy se s Tobym prvně viděli a on se vrátil na skejtu „Já věděla, že se vrátíš,“ vykřikla a vyhodila knihu do vzduchu, „jako v téhle knížce. Já to věděla!“

Mám pocit, že Toby si v mysli přehrává stejnou scénu, protože té naší zdvořile zlehčující konverzaci dojde štáva – všechen ten minulý čas v našich slovech se najednou vrší, jako by nás chtěl rozdrtit.

Vidím, jak se mu po tváři pomalu šíří zoufalství, nejspíš stejně jako po té mojí.

Rozhlédnu se po našem pokoji, po té žhavě oranžové barvě, kterou jsme naplácaly na stěny přes ospalou modř, kterou jsme měly léta. Bailey tenkrát řekla: „Jestli nám tohle nezmění život, tak už nevím – tohle, Lennie, je *barva neobyčejnosti*.“ Vzpomínám, jak jsem si tenkrát říkala, že nechci, aby se náš život změnil, a nechápala jsem, proč to chce ona. Vzpomínám si, jak jsem si myslela, že se mi ta modrá vždycky líbila. Povzdechnu. „Jsem fakt ráda, že jsi přišel, Toby. Celé hodiny jsem se schovávala v Baileyině skříni a šilela.“ „Fajn. Myslím fajn, že jsi ráda. Nevěděl jsem, jestli tě mám otravovat, ale taky jsem nemohl spát... chvíli jsem jezdil na skejtu, ale blbnul jsem tak, že jsem se málem zabil, a pak jsem skončil tady, seděl jsem asi hodinu pod švestkou a snažil se rozhodnout...“ Má sytý, zvučný hlas a já si najednou uvědomím i ten

druhý hlas v místnosti, zpěváka, který řve z reproduktorů a zní, jako by ho škrtili, a to říkám ještě mírně. Vstanu, pustím něco melodičtějšího, a když si zase sednu, svěřím se: „Ve škole to nikdo doopravdy nechápe. Dokonce ani Sarah.“

Zakloní hlavu a opře si ji o zeď „Nevím, jestli to vůbec může někdo pochopit, dokud na tom není jako my. Neměl jsem tušení...“

„Já taky ne,“ řeknu a najednou mám chuť Tobyho obejmout, tak moc se mi ulevilo, že dnes v noci už nemusím být sama.

Dívá se na své ruce a čelo má nakrčené, jako by se pokoušel vymyslet, jak něco říct. Čekám.

A čekám.

Pořád čekám. Jak mohla Bailey tyhle ty odmlky snášet?

Když zvedne hlavu, je jeho tvář plná soucitu. Je teď úplně jako lvíče. Slova se z něj sypou jedno přes druhé. „Nikdy jsem nepoznal sestry, co by si byly tak blízko jako vy. Je mi tě strašně líto, Lennie. Strašně moc. Pořád myslím na to, jak žiješ bez ní.“

„Díky,“ zašeptám a myslím to vážně. Z ničeho nic mám chuť se ho dotknout, přejet rukou po té jeho, kterou má položenou na stehně jen pár centimetrů ode mě.

Podívám se na něj. Sedí tak blízko, že cítím jeho šampón, a najednou mě napadne něco, co mě překvapí a vyděsí: Opravdu je moc hezký, až mě to šokuje. Jak to, že jsem si toho nikdy dřív nevšimla?

Na to odpověď znám: *Je to Baileyin kluk, Lennie. Co blázníš?*

Milý mozku, píšu na džíny prstem, chovej se slušně.

Promiň, šeptám v duchu Bailey. Nechtěla jsem na Tobyho myslet takhle. Ujistím ji, že se to už nestane.

Jenom je jediný, kdo to chápe, dodám. *No nazdar.*

Po chvíli mlčení vytáhne z kapsy bundy láhev tequila a odšroubuje uzávěr.

„Chceš?“ zeptá se. No skvěle, to mi pomůže.

„Jasně.“ Prakticky nepiju, možná to ale přece jen zabere, možná to ze mě to šílenství vyrazí. Natáhnu ruku po láhvi a naše prsty se přitom dotknou na trochu moc dlouho – usoudím ale, že se mi to jen zdálo, přiložím láhev k ústům, pořádně si loknu a vzápětí nás oba elegantně poprskám. „Fuj, to je hnusný.“ Utřu si ústa rukávem. „Br.“

Zasměje se a zvedne ruku, aby mi předvedl, jak jsem ho zřídila. „Člověk si na to musí chvilku zvykat.“

„Promiň,“ řeknu. „Neměla jsem tušení, že je to tak příšerný.“

Místo odpovědi pozvedne láhev na pozdrav a napije se. Jsem odhodlaná to zkusit znova a tentokrát neplivat. Sáhnu po láhvi, přiložím ji ke rtům, nechám tekutinu, aby mi spálila krk, a napiju se podruhé, tentokrát víc.

„Nic to není,“ řekne Toby a vezme si ode mě tequila. „Musím ti něco říct, Len.“

„Jasně.“ Užívám si teplo, které se ve mně rozlévá.

„Požádal jsem Bailey o ruku...“ Řekne to tak rychle, že mu zprvu nerozumím. Dívá se na mě a snaží se odhadnout, co si o tom myslím. Co? Že se úplně a na-prosto zbláznil!

„O ruku? Děláš si srandu?“ Takovouhle reakci urči-

tě slyšet nechtěl, ale naprosto mi vyrazil dech; je to asi jako by mi řekl, že tajně plánovala stát se profesionální polykačkou ohně. Oběma bylo přece teprve devatenáct, a Bailey měla navíc z manželství hrůzu.

„A co řekla?“ Bojím se slyšet její odpověď.

„Řekla ano.“ Pronese to s nadějí a beznadějí zároveň; ještě pořád v něm žije ta slibná budoucnost. *Řekla ano.* Vezmu tequila, loknu si, ani nevnímám její chuť nebo palčivost. Jsem šokovaná, že to Bailey chtěla, dotčená, že to chtěla, a hodně dotčená, že mi to neřekla. Musím vědět, co ji to napadlo. Nechce se mi věřit, že se jí na to nemůžu zeptat. Už nikdy. Podívám se na Tobyho, vidím v jeho očích upřímnost; vypadá jako malé měkké zvíře.

„Promiň, Toby,“ řeknu a snažím se zvládnout svou nevíru a nedat najevo, jak moc se mě to dotklo, ale pak si nedokážu pomoci. „Nechápu, proč mi to neřekla.“ „Chtěli jsme vám to všem říct zrovna ten týden. Požádal jsem ji těsně předtím, než...“ Vadí mi, jak používá slovo *my*; *my* přece vždycky znamenalo Bailey a já, ne Bailey a Toby. Najednou si připadám vynechaná z budoucnosti, která se ani nestane.

„Ale co její herecká dráha?“ zeptám se, místo co bych řekla: *A co já?*

„Vždyť hrála...“

„No jo, ale...“ Podívám se na něj. „Víš, jak to myslím.“ A pak podle jeho výrazu pochopím, že to neví vůbec. Některé holky sní o svatbě, to ano, ale Bailey snila o Juilliardu: o Juilliardově škole v New Yorku. Jednou jsem si našla na webu jejich cíle: *Poskytovat umělecké vzdělání nejvyšší úrovně nadaným hudebníkům, tanečníkům a hercům z celého světa tak, aby plně rozvinuli své*

možnosti jako umělci, vůdci a občané světa. Je pravda, že když ji nevzali, zapsala se na podzim na místní státní školu, jedinou další vysokou, kam podala přihlášku, ale byla jsem si jistá, že to zkusí znova. Jak by to mohla neudělat? Byl to její sen.

Už o tom nemluvíme. Zvedne se vítr a začne se s rachotem dobývat do domu. Otřesu se zimou, seberu ze židle deku a přehodím si ji přes nohy. Po té tequille mám pocit, jako bych se rozplývala v nic. A to se mi líbí, chci zmizet. Mám chuť popsat všechny ty oranžové stěny – potřebuju abecedu konců vytrhaných z knih, ručiček ulámaných z hodin, studených kamenů, bot, ve kterých není nic než vítr. Opřu si hlavu o Tobyho rameno. „Jsme nejsmutnější lidi na světě.“ „Jo,“ souhlasí a krátce mi stiskne koleno. Ignoruju husí kůži, která mi při tom doteku naskočí. *Měli se brát.*

„Jak to dokážeme?“ zeptám se tiše. „Den co den bez ní...“

„Len.“ Obrátí se ke mně, rukou mi odhrne vlasy z obličeje.

Čekám, že ruku odtáhne, že se zase odvrátí, ale neudělá to. Nespustí ze mě ani ruku, ani pohled. Čas se zpomalí. Něco v tomhle pokoji, něco mezi námi se změní. Dívám se do jeho smutných očí a on do mých, a já si myslím: *Stýská se mu po ní stejně jako mně,* a v té chvíli mě políbí – jeho ústa: měkká, horká, tak moc živá, že se mi chce zasténat. Kéž bych mohla říct, že jsem se odtáhla, ale neudělám to. Oplácím mu polibek a nechci přestat, protože v té chvíli mám pocit, jako bychom s Tobym nějak překonali čas a přitáhli Bailey zpátky.

Odtrhne se a vyskočí. „Já to nechápu.“ Vypadá jako instantní panika – stačí přidat vodu. Chodí po pokoji tam a zpátky. „Panebože, měl bych jít, *vážně* bych měl jít.“

Ale neodejde. Sedne si na Baileyinu postel, podívá se na mě a pak vzdychne, jako by se poddával nějaké neviditelné síle. Vysloví moje jméno hlasem tak chraplavým a hypnotickým, že mě to zvedne a přitáhne přes kilometry zahanbení a výčitek. Nechci k němu jít, ale zároveň to chci. Nemám tušení, co dělat, ale přes to jdu přes pokoj k němu, trochu nejistě po té tequila. Vezme mě za ruku a lehce za ni zatahá.

„Jenom chci být blízko tebe,“ zašeptá. „Je to jediná chvíle, kdy neumírám steskem po ní.“

„Já taky.“ Převedu prstem po spršce pih na jeho tváři. Do očí mu vstoupí slzy, a pak i mně. Sednu si vedle něj a pak si leheme na Baileyinu postel, přitisknutí k sobě jako dvě lžičky. Moje poslední myšlenka předtím, než usnu v jeho silné, bezpečné náruči, je, že doufám, že nevytlačujeme svou vůni poslední zbytky té Baileyiny, která ještě zůstala v peřinách.

Když se zase vzbudím, jsem k němu obrácená čelem, tiskneme se k sobě, náš dech se mísí. Dívá se na mě. „Jsi krásná, Len.“

„Ne,“ řeknu. Pak ze sebe vyrazím jedno slovo: „Bailey.“

„Já vím,“ řekne. Přesto mě ale políbí. „Nemůžu si pomoci.“ Zašeptá to přímo do mých úst. A já si taky nemůžu pomoci.